12/5/18

نسخۂ نادر و نایاب

قدیم

اصلی موسیقی نمبر {۱۴}

کے

مقام ہسندہوری۔ لاچاری۔ سارنگ

جن میں قدیم کشمیری موسیقی کے ماہروں کا گانا بجانا جو عموماً یہاں سارنگ چنگ و نے رباب و طبلہ۔ ساز و سنطور وغیرہ آلات موسیقی بجانے کیوقت گائے جاتے ہیں بقید وقت و مقام و تال درج ہیں

مرتبہ

حافظ احمد اللہ صاحب پنجابی صرافکدلی

جس کو

غلام محمد نور محمد تاجران کُتب سرینگر

مہاراج زنیر گنجبازار ۳ و ۴ مالیمہ بازار امیراکدل سرینگر کشمیر نے

صابر الیکٹرک پریس لاہور میں چھپوا کر شائع کیا

صابر الیکٹرک پریس لاہور میں باہتمام منشی ذاکر حسین پرنٹر چھپا اور نور محمد تاجران کتب نے سرینگر کشمیر سے شائع کیا۔

سنه هوری تا پنج ساعت روز وقت خواندن دارد از صدای جرس به آورده اگنی هندول

سه تاله

گردون بمراد بخت فیروزت باد — خورشید فلک بنده دلسوزت باد
امروز خوبتر ز دیروزت باد — در هفته سه عید و چهار نوروزت باد

سه تاله

ایکه بهشت برین بی تو عذابم عذاب — آتش دوزخ همه با تو گلابم گلاب
نرمی دو وقت چه کرد گرمی شوق تو چه کرد — دیده پر آبم پر آب سینه کبابم کباب

سه تاله

حیدر کرار دریای کرم کان سخا — نغمه در وصف علی شیر خدا باید زدن
گر فت آنجهان مطلوب داری ای بشر — دست در دامان آل مصطفی باید زدن

سه تاله

به تیغم گر کشد دستش نگیرم — و گر تیرم زند منت پذیرم
قراری کرده ام با میفروشان — که در عشقش بجز ساغر نگیرم

سه تاله

ز دلبرم که رساند نوازش قلمی — کجاست پیک صبا کو همیز ند قدمی
بیا که وقت شناسان دو کون بفروشند — بیک پیاله صافی و صحبت صنمی

سه تاله

صد جان ز حسرت سوختی آهی ز جائی برنخاست
از دل شکستهای من هر گه صدائی برنخاست

از آمد و رفت نفس آگہ نگردد ہیچ کس
زین کاروان بے جرس آمد از پای بر نخاست

سہ تالہ

من شمع جانگدازم تو صبح دلکشائی
سوزم گرت نہ بینم میرم چو رخ نمائی
نزدیک اینچنینم دور آنچنان کہ گفتم
نہ تاب وصل دارم نہ طاقت جدائی

دانی دیم تانہ درنا درتام تانہ درنا درتانہ درنا یارم یارم یلم یلیم یلیم یہ لی تارہ
دانی دیم

ستہ تالہ

جلوہ حسن شاہدی بر دل رمیدہ را   پی بکجا برد کسی مرغ بشب پریدہ را
دیدہ اگر بغیر تو جاید گر نظر کند   چنگ زنم در آورم در نظر تو دیدہ را

تالہ — کشمیری

واہ شبی عجب شبی بر لب تو نہادہ لب
تا لب تو بسپرم جان بلب رسیدہ را

ہو لالہ وندی لال   ایتھ تہ کرہ یہ پوشن مالو
دورہ ڈیو ٹھکٹ یوسفتہ خالو   گہ چالو پوان عالمس

تالہ — کشمیری

رنگہ زنگہ برہ یورمس کی پیالو
ایم تہ کرہ یوپوشن مالو

ہالہ مالہ گرہ ھتہ رودم رشہ پہ زن   کنگہ کا فورہ کای نادم رایہ پھر لتہ نی
سعی کرت ماہی وسی گرای کرت گوم

ستہ تالہ

کیتہ کیاہ گرس بنی سورہ دوم   سینہ گرم آئینہ کھئے

چین ماچین گرٕھتہ رووم   پردہ ژھٹم تم درد نیٔے

دوبیہ

دی شب کہ میرفتی بتماشا رو کردہ از ما یکطرف
افگندہ کاکل یکطرف زلف چلیپا یکطرف
تا برخ زیبای تو افتاد زاہد را نظر
تسبیح و زنارش یکطرف ماندہ مصلا یکطرف

دوبیہ

حیا پروردہ شوخی با کمال دلبری دارم   من از دیوانگی ہا بی زمیمانم پری دارم
کباب آتش عشقم چرا در خون نمی غلطم   کہ از پان و مسی میگون لبش نیلوفری دارم

دوبیہ

کہ گمان داشت کہ از عاشق شیدا رنجی   با ہمہ لطف بجا اینہمہ بیجا رنجی
ساقیا گرد سر ناز تو گردم اگر   بشکنند جام ز دست تو ز مینا رنجی

دوبیہ

عارضت گلدستۂ باغ نظر دارم بیا   انتظارت بیشتر از بیشتر دارم بیا
بی تماشای رخت گلدستہ بند حیرتم   جان بلب خون در جگر گل در نظر دارم بیا

دوبیہ

کام خود از کوشش امید میگیریم ما   بخت اگر باشد نبات از سبزہ میگیریم ما
خون ما افتادگانرا چہ نتوان پامال کرد   خونبہائی شبنم از خورشید میگیریم ما

دوبیہ

ما بکوی خراب یک نظریم   نظری می کنیم و میگذریم
گاہ در مسجدیم و گاہ بدیر

دوبیہ   تماشای یار کرد بدیریم

دوبیہ

ای چہرۂ زیبای تو رشک بتان آذری — ہر چند وصفت می کنم در حسن ازان بالاتری
تو از پری چابک تری وز برگ گل نازکتری — وز ہر چہ گویم بہتری حقا عجائب دلبری

دوبیکہ — آفاق را گردیدہ ام مہر بتان ورزیدہ ام
بسیار خوبان دیدہ ام اما تو چیزی دیگری — کشمیری

اس کوئی لولن مار بھتی

دنیا سارونی کینہ وزان ہا ہی — موہہ تیر لاہیم ترہ زاہ یلمنہ
کال مامرس تہ دیہ ماگوری ہا ہی

دوبیکہ کشمیری

وَنتی وسی ژُ چھوم کریشان — ہہ بالہ دُوہ واتوتس دیشنس
پرزمای تس چھنی مشان — کُس ونہ کیٹھہ چھم کریشنس

دوبیکہ — نی وس وَنتی وندہ چھوم نہ مشان
ہہ بالہ دوہ واتوس دیشنس — دوبیکہ

مینیہ پرسی گہی از حال زارم کجکلاہ من — مینیتر سی کس شبہای فراق و دود آہ من

یکہ — بیا پوشیدہ از اغیار بزم عیش روشن کن
سر من شعلہ من شمع من نور نگاہ من — یکہ

چرا از ناز آن سراپا ناز برخاست — دلم صد جا شکستہ باز برخاست
طپیدن مژدہ آوردی نمائی — مگر آن ترک تیر انداز برخاست

یکہ

در عشق تو ام آہ کشیدن ندہند — وصلت بدل و دیدہ خریدن ندہند

یکہ — مارا بروی چو گلچیدن نگذارند
چیدن چہ مجالست کہ دیدن ندہند — یکہ

دل شد اسیر دلبری کی خورد دانگی — صاحب کمالی کی وچہ صاحب جمالکی

یکه — چون چشم خویش کافری شوخ و شنگگی
بیر جمکے ستمگری نو نہالکی — یکه

نقاش غنچه شد چه گل روی او کشید — شد طاق طاقتش چه دو ابروی او کشید
خاطر برنگ غنچه تصویر جمع داشت — آشفتگی کشید چه گیسوی او کشید

یکه

هوشم ز مصاحبان و خویشان بردند — این کجکلهان و موپریشان بردند
گویند مرا تو دل بخوبان دادی — والله که من نداده‌ام ایشان بردند

یکه

دمیدم دم را غنیمت دان و همدم شو بدم — واقف دم باش دم را هیچ دم بیجا مدم

{تمدردردردرنادیدردرردردر}

یکه

دو بیتم جگر کرد روزی کباب — که میگفت گوینده بر رباب
دریغا که بی ما بسی روزگار — بروید گل و بشکفد نوبهار

یکه — بسی تیر و دی ماه اردی بهشت
بیایند ما خاک باشیم و خشت — یکه

سرتاقدم ز داغ تمنا در آتشم — شاخ گلم مگر که سراپا در آتشم
ترسم که غم تو جای کند در دل مگر — ورنه چرا ز گرمی دلها در آتشم

یکه

در باغ جهان بلبل خوشخوان مائیم — در برج یقین اختر تابان مائیم
مائیم و کسی نیست بجز ما موجود — در جمله جهان ظاهر و پنهان مائیم

یکه

تا بکی غم کند خراب مرا — ساقیا ز درده شراب مرا

یکہ — مے بر دسوی کوی آن قاتل — یکہ
ذوق قربان شدن شتابمرا

ای مرغ دل قفس نکشیدی چہ شد ترا — بسمل شدی دمی نہ طپیدی چہ شد ترا
آگہ نہ مگر ز بلای شب فراق — ای صبح سینہ چاک دمیدی چہ شد ترا

یکہ

برداشت ز کوی یار ما را — انگاشت صبا غبار ما را
تا چند چو گرد می فشانی — در کوچہ انتظار ما را
در طالع بخت نامرادی — با بخت کسے چہ کار ما را

یکہ

خموشی را زبان دادم ادب را بیحیا کردم
بجانان ہرچہ یادا باد عرض مدعا کردم
بہر کاریکہ ہمت میگماری نصرت از حق جو
کہ بر گنجشک دام افگندم و صید ہما کردم

یکہ

رفتم ز خود چنانکہ کنم جستجوی خویش — ہر دم چو غنچہ سر بگریبان بوی خویش
خواہی غنی شوی نکشی خواری طلب — دریا شوی چو جمع کنی آبروی خویش

یکہ

دست تو نہ از رسیدن سنگ شکست — نی از اثر آہ دل تنگ شکست
بستی چو ز خون حنا سر انگشتان — این شاخ گل از گرانی رنگ شکست
تنا تننی تنا تننی تمدر تا در رنگ آمدہ باز برنگ آمدہ سرو ناز بجنگ آمدہ بجنگ آمدہ

یکہ کشمیری

جور چکے کرتہ پہ می — لیچھ ہری سوزن چانی

تھاہہ کرٕت مادہ کہوتری　　شامہ سندٕی کل چھیم چانی

یکہ کشمیری

پامہ گاشتم گرہ کہو پرٕی
لیچھہ مری صورت چانی

پہیبو درٕوہ گا پیچ ہی　　گنڈ ہی یوہ ہردہ مالونوی
ہیوہ میانہ سادہ پچھووی　　ژہ کرہ تھیم چادسندری
ہیو میانہ پختہ کارووی　　ژہ کرہ تھیم سوختہ سندٕی
ہیو میانہ کالہ سرفووی　　ژہ ولو تھیم نال سندیوٕی
ہیوہ میانہ ناگرایوہ وی　　ژہ ڈو نگتھم ناگہ پوہ کھری

یکہ کشمیری

وسٕی مویسٕی یو چانہ کلی　　ژلہ کتھ تمنا می بالی
وسٕی یاٹ ہے گرہ گوم غیرت　　تہ نے فیرت ماونم روی

یکہ کشمیری

بانزارہ میلہ ناتھف ژہ ہنس ہلی
ژلہ کتھ تمنا مے بالی

اژ چھیم عید رٕوزنس نکھے　　رہ کھے کاسم دل آئینس
راہ کیاہ ڈنم ڈیو ٹھمنہ موکھی　　شہمار زلفو یوہ چھپت گوم

یکہ کشمیری

سوکھہ مار ونسی کینہ ژندن موکھے
رہ کھے کاسم دل آئینس

کیاہ سنا ایہ نامدن سانہ یرنن　　ورنن چھیمہ ادہ مد لو
یت سمسارس کینہ نو درنن　　ڈوہ تارہ دنیا غنیمت

روانی کشمیری

کیت آہی کیت گی چھیوہ پتوہ مرنن
ورنن چھیمہ ادہ مد لو

ژہلہ دل ہے لذت نیوہم　　بلہ وری فیرہ ما نیے

بال لوتہ ہس بال تہ ہنڈان ... بالہ درشن دیہ نائیے
وعدہ ساروی تہ ہانڈان ادیں ... بونا دلاس فیرہ نائیے
یتہ ورسی پتہ گژہ ہیوس ... گنہ یہ ٹون نالہ ہائیے

تمام شد ... نالہ نیتھ مالہ کڈت
بو نادلاس فیرہ نا ہی ... مقام سدہ ہوری

مقام لاچاری پردہ اساوری

سہ تالہ

ایدل اگر رضا یتو شد شد نشد ... آن یار آشنا یتو شد شد نشد
ایجان بدل فدای سگ کوی یار باش ... گردد دلش وفا یتو شد شد نشد

دویکہ

ایکہ رنجانیدن عاشق سوادین تراست ... بر گرفتاران ستم فرض است آئین ترا
ساختم باجان پیاری زانکہ جانان وہ اللہ ... جاندہی رفتار قد جلوہ رنگین تراست

یکہ

جان مجنون فدای لیلےٰ بود ... دردل او ہوای لیلےٰ بود
خاطر دل شکست مجنون را ... مبتلائی بلای لیلےٰ بود

یکہ

وقتش دیدم آتشین رخار کی ... شوخکی در دلبری طرار کی
رخکی پوشیدہ نازک غنچہ وش ... شبنم آسا برسرش دستار کی

یکہ ... بلبلے می خواند باخود ہر نفس ... یکہ
انیچنین میخواست طغرا یار کی

قاصد رسید و ساخت معطر مشام من ... دیدم نامہ کشت گرنا فہ ختن

یکه

آن نامه بلکه نیست پیٔ تحفه باغبان
چیده از چمن بنفشه و پیچیده در سمن

یکه

عقل بگذار و پادشاهی کن — باش در دام هرچه خواهی کن
کافر و مومن هرچه باشی باش — عاشقی خواهی و نخواهی کن

یکه

بیا بیا که مرا عالم گرفتاریست — بگو چه چاره کنم کین مقام لاچاریست
ز گرم و سرد زمانه نشسته خاموش — مبدّلت نشود هرچه حکم درباریست

سارنگ تا شش ساعت روز از آواز چکاوک آورده اند

تجز

ز پا منشین سراپای جهان گر دیدنی دارم
اگر مسجد و گر بتخانه هر یک دیدنی دارم
ز لاف محبت عندلیب و آشیان بندد
بخندد گل درین گلشن عجب خندیدنی دارم

تجز

گم شدن در گم شدن دین منست — نیستی در هستی آئین منست
من چرا گرد جهان گردم که دوست — در میان جان شیرین منست

سه تاله

مرا عشقست کام دل چه عشقست این چه کامست این
بنام وصل در ننگم چه ننگست این چه نامست این
دل او همچو سنگست و دل من همچو جام مَی
چو سنگ آید شکند جامم چه سنگست اینچه جامست این

سہ تالہ

بیوفائی شیوۂ دلدار میدانیم ما — نیست خوبان را وفائی خوب میدانیم ما
بوی یوسف بر کنار مصر رود نیل را — یادگار دیدۂ یعقوب میدانیم ما

سہ تالہ

خط خوبان نامۂ قتلست بہر عاشقان
آفت مضمون این مکتوب میدانیم ما

سہ تالہ

ای پیر میفروشان مین شراب دارم — ایراست و من ہم از خود چشم پر آب دارم
تا چشم نیم نازت مست شراب باشد — من ہم از آتش او دل را کباب دارم

سہ تالہ

خلوت گزیده را بتماشا چہ حاجتست — چون کوی دوست ہست بصحرا چہ حاجتست
ارباب حاجتیم زبان سوال چیست — در حضرت کریم تقاضا چہ حاجتست

{تارہ دانی تنہ توم توم تنم توم تنہ تنہ درنا یلہ لی یلہ لم}

سہ تالہ

عشق آتش است پیر و جوان را خبر کنید — من بیخبر شدم دگران را خبر کنید
ہجران جگر بافت مگوئید با طبیب — این درد ہر کہ داد ہما را خبر کنید

سہ تالہ

نیست ہیم از چشم مردم نرگس مست ترا — جز حنا دیگر کہ می بندد سر دست ترا
از حنا دست ترا چون دستۂ گل کردہ اند — گرد سر گردم حنا بندان گلدست ترا

سہ تالہ

خیال روی تو در ہر طریق ہمرہ ماست — نسیم موی تو پیوند جان آگہ ماست
اگر بزلف دراز تو دست ما نرسد — گناہ بخت پریشان و دست کوتہ ماست

سہ تالہ

وہ کہ شد دلبر بدلہ و دیدہ دگری — دلبری عشوہ گری ماہ رخی سیمبری

گوش دارم که صدای کف پایت شنوم | چشم دارم که کنی بر من مسکین نظری

سه تاله

فصل گل بود و تو جوان ساخت جهانرا | حسن تو ازین باغ برون کرد خزانرا
بر سبزهٔ نو خیز خطت مینگرد زلف | زانسان که بحسرت نگرد پیر جوانرا

سه تاله

شمع میگوید باهل بزم با سوز و گداز | سر بریدن پیش این سنگین دلان کلچید نیست
در دا تنا دوست تیره دانی عمرت دراز باد که تا دور مشتری ما از تو برخوریم تو از عمر برخوری
توم تنم در دنای تادیا نه ری تا دیا نه ری تنده دانی توم تو جاروں پرسی مرداری
با من کاوان کولی تم تنه تنه تنده تاره دانی توم توم توم تنم توم تنه تنه درنا تله تله
تلی تله توم تاره دانی نیست بیم از خون مردم تنه درنا نادر درنا درنا درنا توم تنه درنا
نادر درنا درنا درنا توم تنم

این سه تاله کشمیری

درشنه جانی بلی ون واسی | تس نش واتنس کس دوه آسی
آدنه تس هوبیه کانهته نوآسی | سر یه سند پاٹھه هر جایه آسی

دوریه | پراگاشه پنی اسری کاسی
تس نش واتنس کس دوه آسی | دوریه

یارب زعرفان مرا پیمانهٔ سرشار ده | چشم بینا جان آگاه و دل بیدار ده
هر سر موئی حواس من براهی میرود | این پریشان سیر را ده بزم وحدت بار ده

دوریه | بر نمی آید ز حفظ جام دست رعشه دار
قوت بازوی توفیقی مرا در کار ده | دوریه

یکطرف زلف سیاه و خال مشکین یکطرف | میبرد دین و دلم آن یکطرف این یکطرف
گر تبلجی جاند هد فرهاد مسکین فیرود | جو خسرو یکطرف بیدلا شیرین یکطرف

دوروبه

غمش در نهانخانهٔ دل نشیند   بنازیکه لیلے به محمل نشیند
مرنجان دلم را که این مرغ وحشی   ز بامیکه برخاست مشکل نشیند
بنازم ببزم محبت که آنجا   گدائی بشاهی مقابل نشیند
بله بنال لیلے چنان زار گریم   که از گریه ام ناقه در گل نشیند

دوروبه   خلد گر بپا خاری آسان بر آید
ولیکن نه خاری که در دل نشیند   کیمرتی

خورشید رخش گرچه نهانست عیانست   چیزیکه عیانست چه حاجت به بیانست
صدق زصمدو بسوی صنم آورد   زان واله و آشفته خورشید زخانست

دورویه کشمیری

چهیم یا ون فولیٔ   سندری چهاوه لوته لو
چاگوه مارن گژه هوی   سندری بوزنی لوته لو
اچهه پوشن فوه لیاه   سندری چهاوه لوته لو

دویکه

در چمن بے نقاب می آید   سرو و گل در رکاب می آید
خنده هامست و جلوه ها هشیار   محشر انتخاب می آید
دل زمینخانهٔ نگاه کسے   تا کمر پر شراب می آید

دویکه

بنالد بلبل مسکین چو از گلزار دور افتد   قیامت آنزمان باشد که یار از یار دور افتد

﴿ختم دوره نا تاره وانی دوست﴾

دویکه

در حریم کوی جانان محرم اسرار باش   دست اندر کار و دل با یار در گفتار باش

{تنہ نادردیم درتیلہ دردردردردیم تنم}

بیکسانرا لنجہ کردن خاطراز ناکجردیست — خاص خالق میشوی برخلق کم آزار باش

دوبیکہ — دل نگہدار از فریب بوالفضولان جہان — کشمیری
کنج عزلت میگزین یا بر سر بازار باش

پیہ ایہ ناکس دیہ نادرشن — ہرزہ رژہ حژہ دیوہ وندہ داڈبلی
آدرہ پانہ می گژہ دیہ زیوہ دان — آدرہ ما درہ تھنزی کلی
کروٹھ چھوی موہنا نرزاہ کر برزان — درہ نتہ کرہ کیاہ لانو بلہ ژہلی

دوبیکہ — کوبچہ کمہ ژہونچہ ژہنڈہ سونہ دادہ کیڑاہ — کشمیری
تہ نس مارہ نم مونچہ کرتلے

کروس مدنو ایمی سالی — پوشن تس کژہ کرہ می مالہ
یاون آسوم پوہرہ کمالی — مس چیت مہ چھوڑتنس نالہ

دوبیکہ کشمیری

یا رو لولہ منز بہتو دماہ — ژہ کوو ژلو ہم برماہ دت
عاشق چھہ پانپورہ معشوق شمع — دماہ جمال گت کرت
پانپورس ژہو ہم عشق نماہ — ژہ کوو ژلو ہم برماہ دت

یکہ

داغ می لالہ دمانیدہ نشمینۂ ما — روز شنبہ ہمہ زاید شب آدینۂ ما
تلخکامی چہ بلا یست تو شیرین دہنان — زہر را کام دہد شکر توزینۂ ما

{تنہ نادر دردتوم دردرتنوم تہ تناتہارہ دانی دردتوم}

یکہ

بخدا غیر خدا در دو جہان غیری نیست — بی نشانست ہمو نام و نشان چیزی نیست
چند محبوب نشینی بگمان دگران — پردہ دور کو عیش زن کہ گمان آنچیزی نیست

یکه — بندهٔ عشق شدی ترک نسب کن جامی — یکه
که درین راه فلان ابن فلان چیزی نیست

برنگ جلوهٔ آنشوخ کار شانه میرقصد — بلب ساغر بکف مینا ببین رندانه میرقصد
بروش گل بموسنبل زبان در نطق چون بلبل — بدوش خوشنما کاکل عجب مستانه میرقصد

یکه

ساز آباد خدایا دل ویرانی را — یا مده مهر بتان هیچ مسلمانی را
چهرهٔ لاله رخان بهر عتابم مفروز — بر من آتشکده مپسند گلستانی را

یکه

از فضل خدا همه امید است امید — هر روز دگر تازه نوید است نوید
از کشمکش زمانه نومید مباش — پایان شب سیاه سفید است سفید

{ او ده تنه نادر توم در تنه تاره دانی یله لی یله لی یله لالی یلالی او ده تنه }

یکه

رسید موسم گل فکر می پرستان چیست — من از صلاح گذشتم صلاح یاران چیست
زپرتو رخ او شد بهار در گلشن — بپیش چشم بتان ذکر نرگستان چیست

یکه

مژه در گهر گرفتم که نظر کنی نکردی — برهت نشاد گشتم که گذر کنی نکردی
گله آه از تو دارم که چکردهٔ تو با من — بفلک ترا رساندم که اثر کنی نکردی

یکه

غمزه انداز مشتری عجبی — عشوه پرداز سامری عجبی
بنظر جادوئی بلا داری — سحر پرداز ساحری عجبی
بنگه تیر بے کمان زدهٔ
یکه — ناوک انداز کافری عجبی — یکه

مقصود دو عالمش میسّر گردد　　هر پا که بخدمتت رسد سر گردد

یکه　　ما جمله مسیم و تو کیمیائی شاها　　یکه
هر مس که بکیمیات رسد زر گردد

از می لعل تو ام کام بکام است امشب　　دولتم بنده و اقبال غلام است امشب
آسمان گو بنشان مشعلهٔ ماه تمام　　که زمین را مه دلجوی تمام است امشب

یکه

دوشینه پی گلابی گردیدم بی صحن چمن　　پژمرده گلی میان آتش دیدم سوخت چه من

یکه　　گفتم که چه کردی که ترا میسوزند از آتش عشق　　یکه
گفتا که درین باغ دمی خندیدم ای وای من

از درد مکن ناله دلا یار فرستاد　　غم درد به دل دار که دلدار فرستاد
گر خار خلید است بپائی دل مجنون　　لیلی ز مژه سوزن آن خار فرستاد

یکه　　در لاف وفا حرف بانکار در آورد　　کشمیری
آن یار وفادار چه اقرار فرستاد

یوز وسم یار دی گوه می لاسن　　یار ا خلاصن نیوه نم ر دل
یم دی شله ته دسنگدل آسن　　نم دی گره گره نیوان دل
پر گو تره لاگت نیم واسن　　یار ا خلاصن نیوه نم ر دل

سه تاله

دی پیر میفروش که ذکرش بخیر باد　　گفتا شراب نوش و غم دل ببر زیاد
گفتم بباد مید هم باده نام و ننگ　　گفتا سخن قبول کن و هرچه باد باد
بسته ام بر تار زلفش این دل دیوانه را　　با دل شبها بگویم این دراز افسانه را

تمام شد　　هیچ میدانی زبان شمع را تکرار چیست　　موسیقی نمبر ۱۴
میدهد در سوختن پند وانگی پروانه را